

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА О ОБЈАВЉИВАЊУ ПРЕСУДЕ
ДАНА 02.12.2013. ГОДИНЕ**

Председник већа:

Констатује се да је данас 02. децембар 2013. године, објављивање пресуде поводом оптуженог Илије Јуришића.

Констатује се да су приступили:

-тужилац за ратне злочине Милан Петровић,

-бранилац Ђорђе Дозет и бранилац Вања Дозет.

Није приступио објављивању пресуде опт. Илија Јуришић. Изволите.

Адв. Ђорђе Дозет: Илија Јуришић се 25. појавио овде противно изричитој забрани својих лекара, видели сте у каквом је стању био. Овај пут су спречили то што су га спремили на болничко лечење. Ја Вам достављам...

Председник већа:

Констатује се да је од стране браниоца достављена потврда Клинике за интерне болести, Универзитетског клиничког центра Тузла у коме се наводи да је дана 28.11.2013. Јуришић Илија примљен у ову установу.

Објављивању пресуде није ни обавезно присуствовање. Сада ћемо да објавимо.

Суд је након већања и гласања донео дана 25.11.2013. године, а јавно објавио 02.12.2013. године

У И М Е Н А Р О Д А

П Р Е С У Д У

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ са личним подацима као у списима

К Р И В Ј Е

Ш Т О Ј Е

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине (БиХ) бивше Републике Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), који сукоби су се водили: између наоружаних формација на страни бошњачког, хрватског и српског народа, у периоду од почетка 1992. до 1995. године, и између наоружаних формација бошњачког и хрватског народа са једне стране, са оружаним формацијама Југословенске Народне Армије (ЈНА), бивше оружане снаге СФРЈ, у периоду прве половине 1992. године, дана 15.05.1992. године, у Тузли, као припадник бошњачке и хрватске стране у сукобу – у својству дежурног у Оперативном Штабу Службе јавне безбједности у Тузли и овлашћењем издавања наредби свим наоружаним формацијама ове стране у сукобу на подручју Тузле, кршио правила међународног права из чл.19. Женевске Конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника у оружаним снагама у рату од 12.августа 1949. године (I Женевска конвенција која је ратификована од стране ФНРЈ „Сл. Лист“ бр.24/50) и правила из чл.21. и 37. ст.1. Допунског Протокола уз Женевске Конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународног оружаног сукоба (Протокол I),

тако што је супротно претходно постигнутом договору између представника цивилне и војне власти Тузле са командантом касарне ЈНА „Хусинска буна“ у Тузли, пуковником Дубајић Милом, о мирном измештању 92.моторизоване бригаде ЈНА из касарне „Хусинска буна“ у Тузли на дан 15.маја 1992. године, правцем: Касарна „Хусинска буна“ – Скојевска улица – Брчанска Малта – Симин Хан – Бјељина - СРЈ, који договор је био у складу са Одлуком Предсједништва Босне и Херцеговине број 02-11-327/92 од 27.04.1992. године о мирном повлачењу јединица ЈНА са територије БиХ и Споразумом између БиХ и СРЈ (Савезне Републике Југославије као правне наследнице бивших Република СФРЈ) о мирном повлачењу ЈНА са територије БиХ на територију СРЈ, који договор је команди ЈНА у касарни „Хусинска буна“ уливао поверење да током измештања неће бити нападнути, а са којим договором је **оптужени** био упознат, па,

поступајући смишљено, по унапред, од стране Кризног Штаба Предсједништва СО-е Тузла, планираном и организованом перфидном плану за напад на колону ЈНА, у намери да се изигра створено поверење, напред наведеног дана око 19,00 часова, у времену док је обављао командну дужност – дежурни у Оперативном Штабу СЈБ Тузла, након пријема наредбе за напад од претпостављеног старешине – команданта Оперативног Штаба и начелника СЈБ Тузла, Бајрић Меха, звани „Меша“, из Оперативног Штаба путем радио везе, непосредно издао наредбу за

напад свим наоружаним јединицама бошњачко-хрватских снага: Територијалне одбране, Служби јавне безбедности и Патриотске Лиге, а које су биле распоређене и у борбеној готовости спремне за напад на положајима у оближњим зградама, и уређеним заклонима на правцу кретања маршевске колоне ЈНА, и то у тренутку када је одвојени други део колоне мирно пролазио кроз Скојевску улицу и раскрсницу на Брчанској Малти, па је тако употребио недозвољени начин борбе који је забрањен по међународном праву, на основу које наредбе су распоређени снајперисти прво пуцали и убијали возаче војних возила, тако их заустављали и блокирали даљи пролаз колоне ЈНА одобреним правцем измештања, потом пуцали и убијали војнике превожене у возилима који нису били спремни за борбу нити у могућности пружања отпора, а у колони су том приликом напали и уништили видно и прописно обележена санитарска војна возила и убили и ранили један број припадника ЈНА, који се превозио у тим возилима,

па је тада тако у том нападу лишено живота најмање 50 припадника ЈНА и то:

Благојевић (Анђелка) **Радислав**, из Мичијевића, рођен 07.07.1970.године, **Благојевић** (Сима) **Војо**, из Поречјине рођ.10.10.1959.године, **Божих** (Илије) **Гордан**, из Комара – Лукавац, рођ.23.11.1964.године, **Васих** (Ненада) **Јово**, из Пожарнице, рођ.10.10.1953.године, **Вујановић** (Љубомира) **Цвијетин**, из Пожарнице, рођ.17.06.1966.године, **Вукојевић** (Анђелка) **Саво**, из Кртова - Лукавац, рођ.28.01.1965.године, **Гогановић** (Жарка) **Васкрсије**, рођен 02.05.1937.године, **Давидовић** (Николе) **Божо**, из Видуше – Какањ, рођ.07.01.1973.године, **Деспотовић** (Петра) **Славко**, из Бос.Петровог села, стар 34 године, **Ђурановић** (Сава) **Роберт**, из Комара – Лукавац, **Ђурић** (Илије) **Живко**, из Црног блата, рођ.04.07.1968.године, **Ђурић** (Марка) **Зоран**, из Црног блата, рођ.07.05.1961.године, **Ђурић** (Марка) **Миленко**, из Црног блата, рођ.25.03.1963.године, **Ђурић** (Милана) **Марко**, из Црног блата, рођ.23.02.1936.године, **Зец** (Бранислава) **Драженко**, из Приједора, рођен 11.05.1972.године, **Илић** (Стеве) **Владо**, из Тузле, рођ.09.10.1952.године, **Илић** (Радована) **Бошко**, из Бријеснице – Лукавац, рођ.08.07.1970.године, **Јањић** (Љуба) **Драго**, из Колимера – Тузла, рођ.10.10.1956.године, **Јовановић** (Живана) **Душко**, из Пожарнице, рођ.07.05.1973.године, **Јовичић** (Милорада) **Мирослав**, из Пурачића – Лукавац, рођ.22.04.1968.године, **Јокић** (Ника) **Горан**, из Офенбаха – Немачка, рођ.08.11.1972.године у Пожарници, **Јосиповић** (Крста) **Младен**, из Лукавца, рођ.27.07.1965.године, **Јурковић** (Марка) **Зоран**, из Тузле, рођ.24.11.1962.године, **Кулишић** (Васа) **Милан**, из Сижја – Лукавац, рођ.12.04.1946.године, **Лазих** (Јована) **Ранко**, из Симин Хана,

рођ.29.09.1973.године, **Латковић** (Марка) **Слободан**, из Босанског Петровца, рођ.19.08.1973.године, **Лопатко** (Данила) **Мирослав**, из Прњавора, рођ.29.09.1972.године, **Лукић** (Милана) **Илија**, из Кртова – Лукавац, рођ.28.03.1964.године, **Љубојевић** (Станимира) **Ђорђе**, из Ковачице – Тузла, рођ.02.09.1962.године, **Марковић** (Цвијетина) **Стојко**, из Возуће – Завидовићи, рођ.26.03.1962.године, **Мекић** (Миленка) **Драган**, из Живиница, рођ.08.09.1959.године у Земуну, **Мићановић** (Мића) **Владимир**, из Тузле, рођ.29.09.1968.године, **Михајловић** (Радована) **Зоран**, из Комара, рођ.26.06.1966.године, **Михајловић** (Радована) **Милан**, из Комара, **Мркоњић** (Ранка) **Ранко**, зв. „Стојан“ из Сижја, рођ.17.05.1948.године, **Недић** (Васкрсија) **Милан**, из Сижја, рођ.16.02.1956.године, **Недић** (Неда) **Радо**, из Смолуће, рођ.13.08.1955.године, **Остојић** (Јанка) **Милорад**, из Доње Потпеће – рођ.21.05.1954.године, **Перић** (Ђорђија) **Остоја**, из Смолуће, рођ.18.02.1969.године, **Петровић** (Сретка) **Боро**, из Кртова, рођ.03.06.1971.године, **Поповић** (Радивоја) **Ненад**, из Калесије, рођ.29.11.1954.године, **Савић** (Бранка) **Миленко**, из Пожарнице, рођ.13.10.1959.године, **Сорајић** (Бранка) **Божидар**, из Љубиње, рођ.10.12.1973.године, **Стојановић** (Бранка) **Сретен**, из Дубнице – Калесија, рођ.1955.године, **Тадић** (Милорада) **Боро**, из Кртова, рођ.25.04.1964.године, **Тодоровић** (Душана) **Драган**, из Кртова, рођ.07.02.1964.године, **Тодоровић** (Луке) **Радомир**, из Кртова, рођ.23.09.1954.године, **Тубић** (Јована) **Јеленко**, из Сижја, рођ.22.04.1953.године, **Цвјетковић** (Мирка) **Данило**, из Доње Потпећа – Сребреник, рођ.14.02.1972.године, **Џолић** (Николе) **Јован**, из Јајца, рођ.07.07.1971.године,

а најмање 51 припадник ЈНА је рањен и то:

Бабуновић (Илије) **Цвијан**, из Бијељине, **Баги Иштван**, **Вукојевић** (Анђелка) **Зоран**, из Кртова, **Вуковић** **Радован**, **Вукумирица** (Јована) **Миодраг** из Београда, **Гавриловић** **Перо**, **Драгић** (Илије) **Ненад** из Зворника, **Ђукић** (Милоша) **Бошко**, **Ђурић** (Бранка) **Боро**, из Василевца, **Жепинић** **Зоран**, **Живковић** **Радован**, **Илић** (Стеве) **Горан**, из Врањева, **Илић** (Максима) **Радојица**, из Потпеће, **Јовановић** **Миломир**, **Јовић** (Душана) **Бранко**, из Бијељине, **Којић** **Марко**, **Крстић** (Симе) **Радован**, из Бијељине, **Кулишић** (Цвијетина) **Бранислав**, из Добоја, **Кулишић** (Драгомира) **Татомир**, из Сижја, **Лазић** (Рајка) **Младенко** из Возуће, **Лукић** (Пера) **Мирко**, из Сижја, **Љубојевић** (Ђорђа) **Благоје**, из Бијељине, **Марјановић** **Горан**, **Марковић** (Саве) **Зоран**, из Кртова, **Мандић** (Драгољуба) **Томислав** из Београда, **Михајловић** (Милоша) **Војислав**, из Кртова, **Михајловић** (Милоша) **Данко**, из Сижја, **Мркоњић** (Младена) **Ратко**, из Сижја, **Нешковић** **Дарко**, **Новаковић** (Новака)

Славко из Јање, **Параџић Златко**, **Пантић** (Јована) **Стојан**, из Бијељине, **Пајкић** (Жарка) **Раде**, из Мичијевића, **Пајић** (Станимира) **Љубо** из Бијељине, **Радић** (Петра) **Слободан**, из Кртова, **Синановић Миленко**, **Сарафијановић** (Милоша) **Жељко**, из Ступара, **Сарафијановић** (Војислава) **Милутин**, из Кртова, **Стевановић** (Чедомира) **Радан** из Бијељине, **Симић** (Ратка) **Бранко**, из Сижја, **Тодић** (Јова) **Раде**, из Потпеће, **Тодоровић** (Душана) **Зоран**, из Кртова, **Тодоровић** (Војислава) **Озренко**, из Кртова, **Тешић** (Ненада) **Љубо**, из Бијељине, **Трипковић Рајко**, **Трипуновић** (Стојана) **Видак**, из Ступара и **Ћосић** (Душана) **Миладин**, из Ступара, **Ракић Јела**, **Зримић Мато**, **Модраковић** (Трипуна) **Радован**, из Криваче, који је из болнице у Тузли пребачен у Окружни затвор у Тузли, где је страдао 08.06.1992.године и **Модраковић Радомир** који је касније умро у болници у Тузли,

- чиме је учинио кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из чл. 148. ст.2. у вези ст.1. КЗ СРЈ.

Па га суд применом напред наведеног законског прописа, и чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 12 (ДВАНАЕСТ) ГОДИНА.

У коју казну му се урачунава време проведено у притвору и то почев од 11.05.2007. године, када је лишен слободе па до 11.10.2010. године, када је исти укинут.

О трошковима поступка суд ће одлучити накнадно посебним решењем сходно чл .261 у вези чл. 262 ЗКП-а.

На основу чл. 258став 4 ЗКП-а оштећени се упућују да свој имовинскоправни захтев остваре у парници.

О б р а з л о ж е њ е

Председник већа: Седите. Сада ћемо дати образложење зашто је суд стао на становиште да ово кривично дело постоји, да је окривљени то кривично дело извршио.

Суд је извео током поновљеног поступка и ценио све доказе чије је извођење наложено од стране Апелационог суда у Београду, па је нашао да ценећи новоизведене доказе и доказе који су изведени током ранијег главног претреса исти да нису од утицаја на утврђивање чињеничног стања и правну квалификацију која је дата у укинutoј пресуди.

У свему веће остаје при наводима које је у завршној рећи изнео председник већа дана 28.09.2009. године, па их нећу понављати већ ћу се осврнути само на оно што је изведено током поновљеног поступка.

Веће је имало у виду налоге Апелационог суда у вези утврђивања чињенице да ли је постојао писани споразум између Босне и Херцеговине и СРЈ о мирном изласку ЈНА са територије Босне и Херцеговине. Током поступка суд није могао да прибави споразум у писаном облику о мирном изласку ЈНА из Босне и Херцеговине, а исто тако и Апелациони суд у Београду овај споразум није могао прибавити кад је отворио главни претрес пред другостепеним већем. Суд је имао у виду обавештење од стране државних органа Србије, да је документација у вези овог споразума изгорела током НАТО бомбардовања зграде Генералштаба у Београду. Међутим, о постојању овог споразум суд утврђује из других доказа, тј. из изјава сведока па и самог окривљеног, који наводи да је му је било познато да постоји споразум да јединице ЈНА мирно изађу са територије Босне и Херцеговине и да се ова одлука спроводила јер су и пре овог догађаја из Тузле изашле поједине јединице, као и да су пролазиле јединице које су напуштале територију Босне и Херцеговине, а о томе су обавештавали и медији.

Постојање самог споразума који се наводи у оптужници, ни у ком случају није од пресудног значаја за постојање кривичног дела употреба недозвољених средстава борбе из чл.148 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ СРЈ. Ово стога што је неспорно да је потпуковник Миле Дубајић водио преговоре са представницима цивилне и војне власти, у Тузли о мирном повлачењу Југословенске народне армије из касарне „Хусинска буна“ и да је постигнут договор о мирном повлачењу за 15.05.1992. године, као и да је тада гарантовано да ће се војска мирно повући.

Перфидија која је саставни део овог кривичног дела, постоји када једна од страна које су се договориле тај договор прекрши и доведе другу страну у ситуацију да истој поверује и да из тих разлога претрпи губитак у људству и техници.

Да је овакав плен постојао и да се спроводио, произилази из исказа многих сведока који су навели да је критичног дана полиција наредила да се поједини станари из зграда које су се налазиле на траси иселе из својих станова ради запоседања истих од стране полиције, да су школе дана 15. маја престале са радом, иако је школска година требала да траје до 15. јуна, да су судови тог дана престали са радом, као и друге институције у граду. Такође, сведоци,

припадници полицијске станице Тузла, резервног састава и маневарских јединица, које смо током поступка саслушали, потврдили су да су тог дана добили наредбу да заузму положај око трасе којим је излазила јединица ЈНА, а што није на овај начин спровођено пре овог догађаја.

Увидом у видео-снимак кретања колоне као и из налаза и мишљења судског вештака генерала Милета Стојковића, распоред униформисаних лица трасом којом је требала да прође колона ЈНА, био је постављен по упутствима о борбеним дејствима а не по начелима и принципима обезбеђења мирног повлачења ЈНА. Наоружани људи су били распоређени непосредно поред трасе кретања возила војне колоне, иза грудобрана цакова са песком, аутомобила, иза контејнера као и на терасама околних зграда, те је овакав распоред наоружаног људства у војном смислу класична заседа и оваква акција је могла бити изведена само према плановима и инструкцијама, а не како наводе сведоци припадници МУП-а Тузла и маневарских јединица, да су се или случајно нашли на лицу места или да су пред сам почетак изласка јединице ЈНА сазнали да треба да буду на том терену и маршрути којом ЈНА излази.

Неспорно је да је окривљени Илија Јуришић био члан оперативног штаба, да је оперативни штаб имао функцију командовања јединицама МУП-а, да су чланови штаба били лица на врло истакнутим функцијама, командири и људи од посебног искуства. Окривљени Илија Јуришић је био део тог ланца командовања и присуствовао је састанцима на којима су се доносиле одлуке у вези функционисања јединица МУП-а.

Одбрана оптуженог односно окривљеног Илије Јуришића, да је само пренео наредбу коју му је саопштио Мехо Бајрић, јер је претходно пуцање трајало дужи временски период, а што у својим исказима потврђују и сведоци које је суд у поновљеном поступку испитао, а ради се о припадницима МУП-а Тузла и маневарским јединицама, је крајње неубедљива и срачуната на избегавање кривичне одговорности. Прво, јер је у супротности са изведеним доказима и то налазом и мишљењем судског вештака Слободана Јовичића, који је обавио детаљну анализу и обраду аудио-снимка, из кога произилази да је размак између првог кратког рафала до почетка пуцања износио непуне 2 секунде. Из тих разлога не може се прихватити одбрана окривљеног да је пуцањ дуже трајао, да је излазио на прозор да види шта се дешава, јер је временски период од 2 секунде сувише кратак да би се извршиле све ове радње које у својој одбрани наводи окривљени Јуришић.

Из истих разлога, неприхватљиви су и искази напред наведених сведока у овом делу, у коме наводе где је започело са пуцањем, ко је први запуцао и колико је то трајало пуцање пре него што је, како сведоци наводе, одговорено на напад, јер сведоци наводе да је пуцање или започело у самој раскрсници, за шта нема никаквих доказа, као и да је пуцање ван раскрснице трајало дужи временски период пре него што је одговорено, јер је у потпуној супротности са

напред наведеним налазом и мишљењем вештака Слободана Јовичића о почетку оружаног сукоба, који је суд у потпуности прихватио.

Очигледно је да ови сведоци на овај начин покушавају да умање, како своју одговорност, тако и одговорност окривљеног Јуришића за кривично дело које се окривљеном Јуришићу ставља на терет.

Како је окривљени искусно лице које је пре него што је добровољно приступио оперативном штабу имао дугогодишњу каријеру као припадник МУП-а и било му је познато како се обавља контакт са лицима која се налазе на терену, те се не може прихватити његова одбрана да је био збуњен, да је чуо „вапаје“, а при томе да није утврдио која му се лица јављају и са ког положаја, а такође имајући у виду да је био упознат да ЈНА излази и да је наређено да се иста пропусти, па је нелогично ако је знајући за ово исти није поставио ниједно питање у вези тога где се пуца, зашто се пуца и на кога се пуца, већ је како окривљени наводи, по доласку Мехе Бајрића пренео наређење, како он наводи, не утврдивши ни на који начин напред наведено. Такође треба имати у виду и то да је окривљени критичног дана дошао на дежурство ван своје смене која му је почињала у 19 часова, па све ово указује да је окривљени био упознат са планом да се јединица која излази из касарне нападне и да је преношење наредбе био само део тог плана који је требало да наведе да су јединице ЈНА прве започеле оружани сукоб, а да су се јединице на терену браниле од ничим изазваног напада.

Такође, нелогично је и неживотно да у тренутку док долази до масовног пуцања од стране јединица које су под командом оперативног штаба исти, нити његов претпостављени Мехо Бајрић, ни на који начин не покушавају да ову ситуацију умире, да нареду својим јединицама да престану да пуцају, а имајући у виду да су сведоци који су били на терену изјавили да од стране дежурног нису добили никакву наредбу како даље да поступе, иако су, како ови сведоци наводе, били у контакту са главним штабом. Да је окривљени знао за овај план произилази из чињенице да након овог догађаја иако је био дужан у књигу дежурства унесе све што се десило тог дана, то није учинио.

Један од налога Апелационог суда је био и налог да се утврди да ли је од стране потпуковника Милета Дубајића чињеница да је исти тражио од лица која су дошла да преузму касарну да буду у колони, постојала бојазан да би могло нешто да се догоди, па веће налази да је чињеница да су ова лица пристала и била у колони, још више убедила потпуковника Милета Дубајића да неће бити никаквог напада на исту. Јер да је овака сумња код сведока постојала, не би дозволио да распоред возила буде такав да да су борбене јединице ишле напред, да се није поштовало правило изласка јединице у случају ратних дејстава, да су војници били под цирадом у возилима, што се види и на самом снимку те да су војници држали пушку међу ногама, већ би овакав распоред сигурно био другачији.

Суд је при свему о овоме, имао у виду и наводе одбране и завршној речи, да не постоји кршење међународног права према чл. 19 Прве женевске конвенције и према чл. 21 Првог допунског правила о уништењу санитарских возила, јер су се у тим возилима, како наводи одбрана, налазили војници, те ово возило не би могло да буде под заштитом ових конвенција. Суд је нашао да оваква одбрана се не може прихватити, прво, имајући у виду да се ради о возилу „пинцгауер“ које је било потпуно затворено, видно обележено црвеним крстом, што указује да се ради о санитарском возилу и да лица која су отворила ватру на ово возило нису могла да знају ко се у овом возилу налази, а из овог возила и није могла да се отвори ватра, па се не може прихватити навод одбране, да ова Конвенција престаје да важи из разлога што је касније утврђено да су у возилу превозени војници, који су били део санитета, а имајући у виду и наводе исказа сведока Уга Нонковића, који је изјавио да су у том возилу биле и три жене и да лица која су била у санитарском возилу, имају право да држе своје лично наоружање.

Несумњиво је утврђено да је напад на маршевску колону био перфидан јер је команда Југословенске народне армије у Тузли и командант 92. моторизоване бригаде у то време потпуковник Миле Дубајић одржан у уверењу да ће се обезбедити мирно измештање, док су са друге стране, спремали и реализовали оружани напад. Овакав начин борбе је недозвољен по међународном праву. Окривљени Илија Јуришић је био упознат са одлукама о мирном повлачењу јединица ЈНА са територије Босне и Херцеговине, знао је и о споразуму између војне и цивилне власти Тузле са командантом касарне ЈНА „Хусињска Буна“ о мирном измештању и правцу измештања, и био је упознат са перфидним планом напада, имајући у виду да је окривљени дошао на дежурство мимо утврђеног распореда, да је пренео наредбу Мехе Бајрића а у циљу да се унапред договорени и започети напад оправда, иако је био свестан да је овакво поступање недозвољено, али је хтео његово извршење, дакле, да је поступио са дикретним умишљајем.

Приликом одлучивања о одмеравању врсте и висине кривичне санкције, веће је ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности изрекло казну затвора у трајању од 12 година, ценећи при томе да је окривљени неосуђиван, да је породичан човек, а од отежавајућих околности суд је ценио тежину извршеног кривичног дела и настале последице - да је погинуло најмање 50, а рањено више од 50 припадника ЈНА, да су приликом овог кривичног дела уништена видно обележена санитарска возила и оштећенима нарушено здравље.

Суд налази да је овако изречена казна нужна и неопходна за остваривање сврхе кажњавања.

Оптуженом се у изречену казну рачуна време проведено у притвору од 11.05.2007. године, када је лишен слободе па до 11.10.2010. године, када је исти укинут.

Што се тиче имовинско-правног захтева, како током поступка није утврђено колики је тај имовинско-правни захтев, суд је оштећене упутио на парницу.

Исто тако, што се тиче трошкова поступка, суд решење о трошковима поступка ће донети накнадно, сходно одредбама чл.261 у вези чл.262 ЗКП-а.

Против ове изречене пресуде постоји рок жалбе, у року од 15 дана може се изјавити жалба.

Зато питамо сада браниоца, да ли тражите продужење овог рока? Тужилац, не знам да ли ће он.

Заменик тужиоца: Нама не треба више.

Председник већа: Изволите, браниоче.

Адв. Ђорђе Дозет: За мене треба 30 дана.

Председник већа: 30 дана?

Адв. Ђорђе Дозет: Да.

Председник већа: Пошто је бранилац изјавио да тражи рок од 30 дана за изјављивање жалбе, суд сходно одредбама чл.432 ЗКП-а, усваја захтев, па рок жалбе у овом предмету износи 30 дана.

Што се тиче подробнијег образложења, све ће то бити изнето у пресуду, као што сам и рекао. Нисам хтео да понављам оно што је већ веће пре мене изнело, а које је познато овде и одбрани и окривљеном.

То је све.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА